

Du løfted Bonden fra hans Trællestade
 og adled ham med Friheds Ridderslag,
 Du skrev os Fjerde-Standens Iliade,
 den staar med røde Træk den Dag i Dag,
 selv Ghettofolkets kainsmærkte Sønner,
 som hjemløst flakkede Alverden om,
 fornam et Frelser-Budskab, da Du kom,
 og aabned Ruderne i deres Rønner.

Tør Kvinden intet haabe da at vinde?
 Naar nu Du fra Dit Dagværk gaar til Ro,
 og Arven gjøres op, maa hun ej tro,
 at det er halvvejs Haan at hedde Kvinde,
 naar Verden er endnu saa fordomshildet,
 at Manden — pukkende paa Hævd og Æt —
 skal kunne negte den sin fulde Ret,
 der har ham skjænket Livet i sit Billed?

Men Kvinden, siger man, har ej Forstand
 dér, hvor et Samfunds Ve og Vel det gælder.
 Som om Historien ej daglig melder
 om mangan sølle Stymper af en Mand
 fra Husmandshytten op til Kongetronen,
 der af sit Herskerkald sig kroede stolt,
 skønt han for andres Luner var en Bolt,
 ja — den Slags Folk har stundom baaret Kronen.

Hvor kan man vide, hvad der ej er prøvet,
 hvad Kvinden kan, og Kvinden ikke kan,
 saa længe hendes Evner ej blev øvet.
 Hvorledes vokser Manden til Forstand?
 Sprang han fuldtrøstet ud af Gudens Pande,
 nej, først i Vuggen stammende han laa,
 saa løb han, til han nemmede at gaa,
 og endte han naaede til det sande.